temmale töödt tehha ja keik maksta. Ma tahhan wist tubli mees olla ja tehha kui palje ial jouan, et ta meid agga seia maeasse jättab!"

„Oh sa armas laps," ütles wannaeit, „sest ei tulle kül keddagit; rikkastel on kewwad süddamed ja ei nad holi waese häddast!"

„Agga ma katsun ommeti, ma tahhan temmale keik öelda, mis mo-süddame peal on, ja tedda halledaste palluda," ütles weike Jürri kindla lotussega, „ja sinna wannaeit pead senni süddamest palluma: Onnisteggia on jo meie jures mailma otsani!"

Pois panni omma pühhapäised rided selga, ja läks — täis lotust selle peale, kes töötas: „Minna ei tahha teid mitte waeseks lapseks jätta, minna tullen teie jure." — Se olli kenna kewwadene pääw; linnud laulsid metsas ni kennaste; temma läks jalg teed ülle mäggede. Selle kaljo künka peale, kellest ma eesotsas räkisin, istus weike mees mahha, ja watas kaua immelist kenna mailma, ja siis pöras silmad üllespiddi taewa pole; temma panni käed risti ja räkis Jummala omma Issandaga — ta teggi seadust temmaga; ta mötles Jakobi peale, kellele tekäimisse peal taewas lahti tehti; temma töötas Issandale truiks jäda keige omma ello aea; — ja

temma iggatses ka üht seadusse märki panna, ja wöttis omma leiwa ja selle öhhukesse tükki pekki wälja mis wannaeit temmale olli teemonaks annud. Ta söi pekki muido allati hea melega, ja se rasoke olli wiimne, mis wannaeidel olnud; agga ommas lapselikkus meles wöttis temma sedda, wöidis sellega sedda kiwwi, ja panni kammarat ja suremat ossa leiba selle kiwwi peale, mis temmal nago Petel olli, ja läks siis röömsaste omma teed mäest alla, Issanda töötus süddames: „Minna tahhan sinnoga olla, kus sa lähhäd." Poisike olli aino üksikus kohhas ülleskaswades pühhakirjaga harjunud ja se olli temma süddame möttere läbbi tunginud.

Kennas süggawas orgus eddasi minnes tulli mönnest perrest möda, kus kaewo äres pimakamber, ja ennamiste wötti ukse ees, lahkeste ta silmi paistis, agga et kegi temmale pima ei annud, olli ta selge kaewowega rahhul, ja mötles selle jures ta Jakobi peale. Nenda joudis temma linna. Kui ta sedda näggi ja selle asja peale mötles mis pärrast ta sinna läks, tulli temmale üks silmapilk hirm peale; agga — „ollen minna armo leidnud sinno silmade ees, siis minne sinna, Issand, minnoga!" Nenda issecnneses palludes astus temma julgeste rikka parwemehhe kenna,